

“Από τον Τσαμαντά της Ηπείρου στην Μελβούρνη”

Λίγα χρόνια μετά την λήξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου σπαραγμού, στα χρόνια της μαζικής μεταπολεμικής μετανάστευσης, δεκάδες κάτοικοι του χωριού Τσαμαντά της Ηπείρου, πήραν τον δρόμο για την Αυστραλία.

Ποτέ όμως δεν ξέχασαν τις ρίζες τους και πριν λίγες μέρες στο κτίριο της Ελληνικής Κοινότητας Μελβούρνης, σε εκδήλωση του “Δικτύου Πνευματικής Τροφής Ελληνίδων της Αυστραλίας” και σε συνεργασία με την Αδελφότητα Τσαμαντά “Αγ. Νικόλαος” Μελβούρνης και την Πανεπιστημιακή Ομοσπονδία, έγινε η παρουσίαση του βιβλίου “Από τον Τσαμαντά της Ηπείρου στην Μελβούρνη”.

Στην εκδήλωση μίλησαν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Μπρίστολ της Αγγλίας, Δημήτρης Κωνσταντακόπουλος, και ο κ. Φίλιππος Δημητριάδης, από το Πανεπιστήμιο Βικτόρια της Μελβούρνης (VUT), οι οποίοι παρουσίασαν δύο διαφορετικές μελέτες, μία από την Αμερική και μία από την Αυστραλία, που ενισχύουν την άποψη ότι η καταγραφή των οικογενειακών ιστοριών βοηθά στη διατήρηση του ενδιαφέροντος της δεύτερης και τρίτης γενιάς μεταναστών για τις ρίζες τους και τον τόπο καταγωγής των οικογενειών τους.

Όπως είπε χαρακτηριστικά ο κ. Φίλιππος Δημητριάδης, μπορεί ο Τσαμαντάς, το μικρό χωριουδάκι της Ηπείρου να είναι πολύ μακριά, αλλά το βιβλίο των γενεαλογικών ιστοριών κατάφερε να δημιουργήσει στην αίθου-

σα έναν νοητό Τσαμαντά στο κέντρο της Μελβούρνης.

Την παρουσίαση του βιβλίου “Από τον Τσαμαντά στην Μελβούρνη” έκανε ο γραμματέας της Πανεπιστημιακής Ομοσπονδίας, λογοτέχνης και δικηγόρος Κώστας Καλύμνιος ο οποίος υπογράμμισε μεταξύ άλλων:

“Το βιβλίο αυτό γράφτηκε στην αγγλική γλώσσα. Κατά συνέπεια, απευθύνεται κυρίως στις γενεές εκείνες οι οποίες δεν έχουν την δυνατότητα άμεσης επαφής με τον τόπο καταγωγής τους, στην μητρική γλώσσα, ούτε άμεση πρόσβαση στην ελληνόφωνη γενιά εκείνη η οποία αποτελεί πλέον ο κεντρικός της προφορικής ιστορίας - διότι αξίζει να σημειωθεί ότι ως επί το πλείστον η ιστορία του χωριού είτε στην πρωταρχική του μορφή, είτε στην ψυχοφυσική του ανάπτυξη ως αποικία σε ξένη χώρα, είναι προφορική. Η πρώτη, ελληνόφωνη γενιά φθίνει, οι επόμενες γενιές δεν έχουν τις γλωσσικές δυνατότητες ώστε να συγχωνέψουν αυτούσια και αυθεντικά τα απαραίτητα στοιχεία από τις πηγές που θα τους επιτρέψουν να σχηματίζουν μόνοι τους μία ολοκληρωμένη ή τουλάχιστον εμπειριστατωμένη εικόνα της ταυτότητας τους. Επιπρόσθετα, η καταγραφή είναι υπόθεση άμεσης ανάγκης διότι η γενιά των πηγών είναι γενιά

που φεύγει.

Εξίσου σημαντικό, είναι το γεγονός ότι η καταγραφή της ιστορίας των Τσαμαντιωτών αποτελεί προσπάθεια διατήρησης της ιδιαίτερης ολικής ταυτότητας του Τσαμαντιώτη ως σύνολο, ακόμη και στην Αυστραλία όπου το χωριό δεν υπάρχει παρά μόνο στις διαπροσωπικές σχέσεις και την ψυχοσύνθεση αυτών που κατάγονται από εκεί. Δηλαδή, με το να καταγράφουν οι Τσαμαντιώτες όχι μόνο τις καταβολές της ταυτότητάς τους σε μορφή αναπροσαρμογής μίας αξιόλογης έρευνας του Νικόλαου Νίτσου με χρονολογία 1925 όπου εξιχνιάζεται, και ιχνηλατείται κατά μήκος όλων των ιστορικών περιόδων η ιστορία του Τσαμαντά - βέβαια ώστε να μάθουν οι Αγγλόφωνοι Τσαμαντιώτες για τον τόπο καταγωγής τους - αλλά και τις καταβολές της ταυτότητας αυτής με την συλλογή εμπειριών των διάφορων οικογενειών των Τσαμαντιωτών και με την παροχή λεπτομερών διαγραμμάτων της γενεολογίας των εν Μελβούρνη

Τσαμαντιωτών. Με αυτόν τον τρόπο, οι συγγραφείς προσπαθούν να αποδείξουν ότι είναι ακόμα σημαντική και διαχρονική η συνταύτιση των Τσαμαντιωτών των επόμενων γενεών με τον τόπο καταγωγής τους και απώτερα βέβαια η στρατηγική τους φαίνεται ολοκάθαρα. Εφόσον γνωρίζουν άτομα τα οποία φαινομενικά και επιφανειακά τουλάχιστον δεν σχετίζονται μεταξύ τους, ότι συνδέονται λόγω κοινής καταγωγής και οικογενειακών σχέσεων, θα διατηρήσουν ή θα δημιουργήσουν συναστροφές, οι οποίες θα διαιωίσουν τον θεσμό - χωριού.

Τα έγγραφα και την έρευνα των συγγραφέων στον χώρο αυτόν επεξηγούν και συμπληρώνουν αποτελεσματικά δεκάδες φωτογραφίες μεταναστών, που ανασταίνουν μέσα μας μορφές ξεθωριασμένες από τον χρόνο και συντηρούν στη θύμηση μνήμες συγκινητικές από τον χώρο των πρωτοπόρων Τσαμαντιωτών - θεμελιωτών της μικρής αυτής κοιτίδας του ελληνισμού στη Μελβούρνη”.

ΟΛΙΚΗ ΕΚΛΙΨΗ ΗΛΙΟΥ

Επόμενο ραντεβού το... 2132

Ένα μοναδικό σε ομορφιά και σπανιότητα φαινόμενο πραγματοποιήθηκε χθες.

Η σελήνη πέρασε μπροστά από τον ήλιο, με αποτέλεσμα

η μέρα να γίνει νύχτα, τη στιγμή που το ακριβοθώρητο υπερθέαμα ζωγραφίστηκε στον ουράνιο καμβά της Άπω Ανατολής.

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη έκλειψη ηλίου του 21ου αιώνα και δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι των περιοχών που το φαινόμενο έγινε ορατό κατέκλεισαν τους δρόμους και τις πλατείες για να το απολαύσουν.

Μάλιστα, το ενθουσιώδες κοινό ξέσπασε σε ζητωκραυγές, εκστασιασμένο από τη μαγεία του σκηνικού.

Η Ανατολική Κίνα ήταν μία από τις καλύτερες περιοχές για να παρακολουθήσει κάποιος την έκλειψη του ήλιου, αφού εκεί διήρκεσε περίπου πέντε λεπτά, ενώ στην Ινδία τρία με τέσσερα λεπτά μόνο. Η μεγαλύτερη διάρκεια, έξι λεπτά και 39 δευτε-

ρόλεπτα, παρατηρήθηκε μοναχά σε αραιοκατοικημένη ζώνη του Ειρηνικού.

Οι δυσοίωνες προβλέψεις του Γραφείου Μετεωρολογίας της κινεζικής πόλης Shanghai, δεν επαληθεύτηκαν και παρά την έντονη συννεφιά δεν επηρεάστηκε ιδιαίτερα η ορατότητα αυτού μοναδικού φαινομένου.

Στην Κίνα βρέθηκε η αποστολή του Ομίλου Φίλων Αστρονομίας Ελλάδας, προκειμένου να καταγράψει και να τη μελετήσει τη μεγαλύτερη ολική έκλειψη ηλίου του 21 αιώνα.

Το επόμενο, ανάλογο σε διάρκεια, ραντεβού της σελήνης με τον ήλιο, αναμένεται το μακρινό 2132.

